TRĂIASCĂ A 50-a ANIVERSARE A PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

ÎN CONTEXTUL RECUNOȘTINȚEI UNANIME

Se împlinește la 8 mai o jumătate de secol de la crearea Partidului Comunist Român, moment de o mare însemnătate în viața poporului nostru, care-și găsește o puternică rezonanță în profundele transformări revoluționare, în modificările structurale în destinele României, astăzi țară socialistă, liberă și în plină afirmare.

Eveniment de o deosebită semnificație în istoria patriei, făurirea în mai 1921 a P.C.R. avea să însemne — așa după cum au demonstrat-o însăși realitatea, faptele — un act de maturitate politică a clasei muncitoare de afirmare superioară a trăsăturilor sale revoluționare, Partidul Comunist Român dovedindu-se, în aceste cinci decenii de la crearea sa, un fidel exponent al intereselor celor ce muncesc, un conducător încercat pe drumul edificării noii societăți, farul călăuzitor, lumina către care se îndreaptă cu încredere privirile și speranțele întregului nostru popor.

Sărbătorirea acestui măreț moment istoric de importanță crucială în istoria contemporană a României a întărit o dată în plus hotărîrea, unanim exprimată, de a traduce în viață grandiosul program de dezvoltare economică și socială a țării stabilit de Congresul al X-lea al partidului, a mobilizat masele de oameni ai muncii de la orașe și sate într-o pasionantă întrecere, statornicind pretutindeni o atmosferă specifică marilor sărbători, caracteristică marilor acte de creație, spiritului de muncă propriu omului conștient de înaltele sale responsabilități sociale. Așa se face că astăzi putem păși mîndri și demni sub bolta marilor biruințe aducînd cu noi imaginea unei țări socialiste înfloritoare.

Mărețele transformări sociale care au avut loc în viața poporului nostru în anii de după Eliberare au creat condiții noi și pentru dezvoltarea mișcării de cultură fizică și sport, mijloc important de educație comunistă și patriotică, factor menit să contribuie activ la sănătatea poporului muncitor și la pregătirea tineretului pentru muncă, apărarea și propășirea patriei socialiste. Întărirea cadrului organizatoric al activității sportive de masă și performanță, îmbunătățirea continuă a bazei materiale, sprijinul permanent acordat culturii fizice și sportului au contribuit efectiv la obținerea, în anii construcției socialiste, a unor succese de mare prestigiu, printre care trebuie să-l amintim și pe acela realizat de reprezentanții fotbalului nostru prin calificarea la turneul final din Mexic, după o absență de 32 de ani de la startul întrecerii celor mai bune formații din lume. Toate aceste succese, concretizînd de fapt ascensiunea sportului românesc pe scara valorică mondială, au constituit, evident, răspunsul la unison pe care sportivii țării l-au dat, și se angajează să-l dea în continuare, condițiilor de pregătire și de întrecere asigurate.

De aceea, astăzi cînd întîmpinăm aniversarea a 50 de ani de existență a partidului, gîndul tuturor acelora care slujesc sportul, care slujesc fotbalul, se îndreaptă cu caldă recunoștință, în contextul recunoștinței și a angajării hotărîte a întregului nostru popor, către Partidul Comunist Român conducător încercat și înțelept, pe drumul luminos al propășirii și dezvoltării continue a României socialiste.

ECHIPE MUNCITOREȘTI

Sărbătorim cei 50 de ani de activitate ai partidului. Lîngă toate cuvintele bune și de adeziune, atît de firești, parcă mai încap și vreo cîteva amintiri din vremuri pe care sîntem siliți sau tentați să le uităm din cauza multor ocupații. Iată de ce nu strică să ne mai întoarcem privirile spre ziua de ieri. Nu am să fac un istoric al echipelor muncitorești de fotbal pentru că mi-ar lua mult timp și mult spațiu tipografic, sper că alții, mai harnici, să nu lase acest capitol important deoparte. Cred că multe tăieturi de ziar și multe fotografii ce ne-ar înduioșa ar putea fi reînviate chiar în paginile revistei „Fotbal". Ele ne-ar emoționa profund, pentru că într-adevăr într-o jumătate de secol s-au petrecut foarte multe lucruri, pornind chiar de la confruntarea statistică și pînă la ceea ce putem reproduce din presa noastră de după 23 August...

Să vă amintesc că echipele muncitorești trăiau printr-un amatorism sublim și că existența lor a fost posibilă datorită numai ajutoarelor date de pungile, și ele atît de sărace și golite ale muncitorilor acelor timpuri? Să vă mai spun că un teren de fotbal era opera nu a unei donații acordate de către marii fabricanți sau granguri ai timpului, ci o operă de muncă voluntară, un dar tot al mîinilor celor ce trudeau și voiau să aibă pe lîngă uzine și cîte o echipă de fotbal care să-i reprezinte? Gîndiți-vă numai la marile cluburi muncitorești ale altor vremuri: la CFR-București, *la* CFR—Timișoara, *la* UDR, *la* Vulturii Textila *și la* Phönix. Chinezul *și* Ripensia *nu erau la urma urmelor și ele expresia mai întîi a unui amatorism superior? Terenurile lor nu arătau la început ca niște maidane pline de praf, că de cabine și dușuri nu putea fi vorba? Vă reamintiți celebrele terenuri cu zgură pe care mulți jucători își lăsau plămînii? Eu, unul, cel puțin, am apucat vremea lui Atilla, de la feroviari, cînd actualul stadion Giulești era numai un maidan cu zgură roșie sau neagră, nu mai țin minte, unde celebrul înaintaș ceferist putea să arate cui voia și cui nu voia arta driblingului în orele după amiezii... Cum vor fi fost arenele de la Reșița, cele de la Lugoj sau de la Craiova, cum vor fi fost terenurile de antrenament ale* Textilei — Buhuși *sau ale echipelor muncitorești din alte părți ale Moldovei nu-mi pot imagina. Destul că știu că, mai ales în categoriile inferioare, se juca pe neimaginabile maidane pline de sticle și de gunoaie, cu un marcaj ca vai de lume, cu dezbrăcatul jucătorilor la margine de teren, unde, laolaltă arbitri și combatanți își lăsau hainele în paza cîte unuia care mai uitînd de haine și plăcindu-i mîngîia, ne silea pe cîte unii să plecăm acasă în echipament de meci, care echipament, știți mai bine de cît mine cum arăta: tricouri jorțăite, luate cu împrumut sau cumpărate de la magaziile marilor cluburi ce le aruncau după o lungă întrebuințare în spinarea bugetelor sărmane ale* districtualilor! *Ați jucat vreodată pe* Filatura — Dacia, *pe* Bumbăcărie, *pe* Pantelimon, *pe* P.T.T. *sau chiar pe actualul* Dinamo *pe vremea cînd servea de teren de antrenament clubului* Viforul Dacia? *Chiar „cocheta arenă",* Venus, *cum îi plăcea lui Gavrilă Marinescu să-i zică, la începuturile ei nu avea fața unui stadion de doamne-ajută...*

Trebuie spus că cluburile muncitorești înlesneau la modul lor întîlniri ilegale, că sărbătorile ce urmau unor meciuri prilejuiau un motiv de îngrijorare Siguranței și agenților ei pentru că acolo sub aspectul balurilor de periferie, activiști importanți ai partidului comunist se adunau și se consfătuiau sub nasul autorităților, silite să dea autorizații de întrunire. Nu mai spunem că prezența echipelor muncitorești prilejuia publicului, dezgustat de vînzările și cumpărările de meciuri și arbitri, manifestații de ostilitate făcute în direct ca să spunem așa, față de cei ce tolerau matrapazlîcurile și învîrtelile. Să vă mai amintesc celebrele meciuri Rapid-Venus, *cînd echipa feroviară a fost trimisă la beci chiar de Gavrilă Marinescu pentru ca să fie convinsă să se lase învinsă de către echipa pe care o conducea?*

Mai e nevoie să evocăm manifestațiile prilejuite de prezența unor echipe din provincie unde nu se cunoștea șovinismul și unde maghiari, germani și români apărau aceleași culori într-o strînsă prietenie ce nu convenea unor capete înfierbîntate de naționalismul alimentat de politicieni fără scrupule? Să repovestim istoria clubului C.A.O. *sau a* Phönixului? *Cîte lucruri ar putea să facă să pornească condeiele inspirate pe hîrtie! Ce frumoase romane ale amiciției și ale fair-play-ului între sportivii unor timpuri de restriște!... Să luăm numai cele întîmplate lui Baratky care nu o părăsit țara la cedarea Ardealului și insultele suportate de acest demn fotbalist după aceea, dovada atașamentului său față de țară și greutățile prin care a trecut pentru ca să mai poată apare pe stadioanele noastre. Dar e vremea să las altora spațiul și condeiul...*

Iată-ne acum, la atîția ani de la Eliberare în fața unor realități pe care le cunoaștem prea bine pentru ca să le mai amintesc aici: cluburi bogate, cluburi ce funcționează pe lîngă marile uzine și întreprinderi, dotate cu terenuri numeroase (aici s-ar mai putea face destule), cu echipament foarte bun și din belșug, cu antrenori bine pregătiți. Mai seamănă cluburile muncitorești de astăzi cu acelea ale trecutului? Mai au ele aspectul unor văduve intrate în bal pe silite sau exprimă o realitate splendidă pe care nu o pot nega nici inamicii noștri?

Priviți defilările de 1 Mai, priviți la acești sportivi care ne reprezintă în toată lumea, gîndiți-vă la performanțele obținute în ultimii ani și o să înțelegeți înaltul sens al socialismului. Sigur că în materie de fotbal nu avem destule rezultate cu care să ne lăudăm, dar trebuie menționat că regimul nostru a acordat un credit nemaiîntîlnit mișcării sportive în general și fotbalului în special.

Mișcarea fotbalistică muncitorească a zilelor noastre cunoaște clipe de apogeu la care vor fi visat cîndva marii vizionari ai clasei uvriere, iubitori ai mișcării fizice...

EUGEN BARBU

OAMENI, FAPTE, SENTIMENTE

Ploieștiul, cetatea de scaun din împărăția aurului negru, rămîne indiscutabil una dintre acele așezări peste care timpul așterne parcă numai primăveri. Și asta pentru că, în ciuda celor aproape patru secole de existență, orașul mereu mai tînăr, revitalizat în anii de avînt ai construcției socialiste, capătă contururi noi, evidențiind cu deosebită pregnanță hărnicia și prosperitatea proprie unor vremuri care ne îndeamnă la viață, la muncă și la sport.

La sport? Da. Fiindcă sportul (și în primul rînd fotbalul) a fost de-a lungul timpului prietenul drag al celor ce muncesc, în egală măsură mijloc de întărire a sănătății, cît și prilej de manifestare a unor sentimente, exprimînd ieri, mînia și revolta exploatării, azi, bucuria și recunoștința împlinirilor depline.

— Mă gîndesc cu multă strîngere de inimă la perioada grelelor încercări care au urmat primului război mondial, ne spunea de curînd pensionarul **STELIAN ALEXANDRESCU,** unul dintre cei mai vechi fotbaliști ploieșteni, astăzi un fidel susținător al echipei Petrolul și un nelipsit spectator de la jocurile și chiar antrenamentele formației favorite. **Povara neajunsurilor economice, împletită cu teroarea organelor de represiune polițienești, căreia îi cădeau victime și cele mai neînsemnate încercări de demascare a realității, constituiau pentru toți oamenii muncii o întemeiată cauză a nemulțumirii și un îndemn la unitate și organizare în forme cît mai variate și mai stabile. Una dintre aceste forme, a cărei existență și-a dovedit pe atunci utilitatea cît și eficacitatea unei activități care depășea net limitele scopurilor și obiectivelor declarate, a fost aceea a asociațiilor sportive pe ramuri profesionale, cum au fost, de pildă, „Sportul muncitoresc", însumînd prezența unor elemente recrutate din rîndurile clasei celei mai revoluționare, sau „Triumf", echipa funcționarilor publici, care reprezentau în realitate importante nuclee de acțiune protestatară în lupta condusă de P.C.R. împotriva asupririi sociale și politice din perioada de relativă stabilizare a capitalismului în țara noastră.**

— În anul 1931, își amintește comunistul **ȘTEFAN NEAGU,** în prezent tehnician la turnătoria de oțel a Uzinei „1 Mai" (produs al fotbalului ploieștean dintre cele două războaie, mai apoi antrenor sub îndrumarea căruia s-au format jucători ca Fl. Voinea, Dumitru Nicolae sau Georgescu), **pe vremea cînd jucam la „Generala", un muncitor delegat al rafinăriei Teleajen ne-a invitat să luăm parte la o ședință organizată în sediul unei asociații muncitorești, situată pe o stradă din spatele bulevardului. Era de fapt primul meu contact cu mișcarea revendicativă care se desfășura din plin în anii de grea încercare ai crizei economice, preludiu la marea grevă a petroliștilor din ianuarie 1933. Mai tîrziu, la Moreni, ca jucător la „Astra" am avut prilejul să fiu și mai aproape de sensul și scopul luptei revoluționare dusă de muncitorii sondori. De altfel, în acea vreme, fotbalul ne oferea nu numai cadrul întrecerii sportive căruia noi îi sacrificam tot timpul liber cu pasiunea și elanul specific tinereții, ci și posibilitatea de a organiza adunări cu caracter politic în condițiile unei lipse de supraveghere din partea autorităților. Alteori, ne întîlneam sub pretextul unor serbări cîmpenești, la iarbă verde, jucam mai întîi fotbal, discutam apoi, între două reprize, probleme de interes muncitoresc legate de acțiunile propuse**

— Fotbalul și munca erau pentru jucătorii din generația mea o adevărată formulă de viață, mărturisește **VICTOR PANOVSCHI,** figură reprezentativă a uneia dintre promoțiile de fotbaliști ploieșteni din preajma celui de-al doilea război mondial. **În echipa muncitorilor de la „Feroemail", în perioada anilor 1945—1947 se împămîntenise, de altfel, un obicei care cu timpul a căpătat valoare de lege: toată echipa pleca de la lucru la antrenament și apoi din nou la lucru. Munceam cu sîrguință să refacem pierderile pricinuite de război și animați de chemarea partidului căutam să punem în valoare toate forțele și timpul nostru în slujba reconstrucției și a refacerii potențialului de lucru al fabricii. Atunci, în anii marilor frămîntări care au urmat războiului am devenit și membru al Partidului Comunist Român. Erau condiții grele de practicare a sportului în acea vreme. Îmi aduc aminte că ne deplasam în afara orașului cu camionul, cu un sandviș la pachet pentru toată ziua și cu echipament pe care-l procuram din mijloace materiale proprii. Și, totuși, în ciuda atîtor dificultăți, ne-am străduit în permanență să nu facem nici un rabat pregătirii și nici pasiunii pentru fotbal.**

— Îmi este aproape imposibil să redau în cuvinte sentimentul de adîncă recunoștință pe care eu și cei din aceeași generație cu mine îl datorăm partidului, ne-a spus inginerul **MIRCEA DRIDEA,** maestru al sportului, unul dintre componenții echipei de aur a Petrolului. **Condițiile deosebite de viață, învățătură și sport create în perioada de după eliberare și mai ales în anii construcției socialiste au constituit concretizarea unui măreț program de transformare revoluționară a societății noastre, de realizare a unui ideal scump nouă tuturor pentru care clasa muncitoare și fiii ei cei mai buni au luptat cu prețul a numeroase sacrificii timp de 50 de ani sub conducerea încercată a partidului. De aceea, mi se pare și firesc astăzi, ca activitatea noastră, desfășurată atît în producție, cît și pe terenul de sport să tindă a se situa la cota înaltă a unor rezultate care să răspundă fără rezerve obligațiilor de cetățean și sportiv al patriei socialiste.**

...Oameni, fapte, sentimente, care deosebesc trecutul de prezent și prezentul de un viitor ce ni se pare mereu mai aproape de împliniri depline.

Mihai IONESCU